

HỒI 541

Hình Trường Chi Lộ

Từ Tử Lăng lên đến bên một kho hàng gần bến tàu, núp sau một đồng hàng hóa. Trên bến tàu có mười mấy kho hàng đủ loại, từ loại cất bằng tre nứa tạm bợ đến kho lớn bằng gỗ. Gã sở dĩ chọn kho hàng đây ắp này là vì người của Mã Cát đang không ngừng vận chuyển hàng hóa trong kho lên thuyền.

Hoạt động ở bến tàu rất nhộn nhịp, gần ba trăm phu khuân vác đang bận rộn vận chuyển hàng hóa. Nhân lúc bọn Tôn Sương Hoa, Mã Cát chỉ chú ý đến ba chiếc thuyền đang tiến vào hải cảng, Từ Tử Lăng lập tức hành động.

Gã búng một luồng chỉ phong về phía tên phu đang vác một cái thùng gỗ, luồng chỉ phong trúng vào khớp gối, tên phu chồm người té sấp về phía trước, cái thùng gỗ nặng nề văng ra phía trước. Từ Tử Lăng lại thông thả tung ra một quyền kinh, mục tiêu là cái thùng gỗ.

Thùng gỗ vỡ tan, thì ra bên trong toàn là da dê.

Bọn thủ hạ của Mã Cát đang đứng giám sát không biết Từ Tử Lăng đang nấp trong xó tối tác quái, tưởng rằng tên cướp phu lỗ chân làm rơi thùng gỗ, lại tình cờ gặp ngay cái thùng bị long đỉnh vỡ ra, nên chỉ biết hét bảo người mau thu dọn da dê.

Từ Tử Lăng suýt nữa đã định quay lại tìm Âm Hiến Hạc, nhưng gã không thể không từ bỏ ngay ý định đó. Chẳng ai biết thuyền của Mã Cát sẽ khởi hành lúc nào, cho nên gã buộc phải giải quyết chuyện này một mình.

Sự thật trước mắt cho gã biết rằng, bất kể là Mã Cát đã mua số hàng, vốn thuộc về Trác Kiều đại tiểu thư, từ tay Bái Tử Đình, hay Bái Tử Đình cho y hoặc ủy thác mang đi giấu ở một nơi để sau này thủ lợi đi nữa, thì tóm lại là chính Bái Tử Đình đã sai người cướp số hàng này. Họ không cần phải suy đoán gì nữa. Số da dê này là một tài sản lớn, có thể khiến Trác Kiều tán gia bại sản, nhưng cũng có thể khiến Mã Cát đại phát tài.

Trong tiếng buồm hạ "ình ình", ba chiếc thuyền lớn từ từ cập bến. Từ Tử Lăng chăm chú quan sát thật kỹ. Tuy trên thuyền không treo cờ xí, nhưng qua quần áo của bọn thuyền

phu, gã có thể khẳng định họ là người Cao Lẽ. Từ Tử Lăng sững người, đoán ra Mã Cát muốn bán da dê đi Cao Lẽ. Cao Lẽ là nơi lạnh lẽo, da dê thượng đẳng còn quý hơn cả vàng.

Nghĩ đến đây, Từ Tử Lăng không còn chần chừ nữa, gã quay trở ra, tìm một nơi không có người trên bến cảng rồi chuôi xuống làn nước biển lạnh buốt, bơi về phía chiếc đại thuyền của Mã Cát.

oOo

Ở Chu Tước đại môn có khoảng hai mươi kỵ binh, kẻ nào kẻ nấy nẩy nẩy mặt mũi lạnh lùng, có thể khẳng định đều là hảo thủ, dưới sự chỉ huy của Cung Kỳ đang ngồi trên lưng ngựa chờ đợi Khấu Trọng.

Khách Tố Biệt đến bên Khấu Trọng, mỉm cười: "Mong Thiệu soái đừng trách, bọn chúng tôi chỉ vâng lệnh hành sự. Ý của Đại vương là muốn Thiệu soái lập tức rời thành."

Khấu Trọng tuồng như chẳng hề nghe thấy, chỉ nhìn về phía Cung Kỳ, khơi khơi hỏi: "Trước kia, một năm Cung tướng quân ở đây được bao nhiêu ngày?"

Cung Kỳ nheo mắt, tay nắm chặt cán thanh mã đao cài trên lưng, trầm giọng hỏi: "Thiệu soái nói thế là có ý gì, có thể cho biết rõ hơn không?"

Khấu Trọng đến cách y nửa trượng, rồi dừng lại, bình tĩnh cười ha hả nói: "Mong Cung tướng quân đừng hiểu lầm. Ta nghe tiếng Hán của tướng quân có pha khẩu âm vùng đông bắc Trung thổ, nên liền tưởng đến một con người rất thú vị ở Sơn Hải quan, chứ chẳng có ý gì đâu."

Gã thâm nghĩ, Bái Tử Đình hiển nhiên muốn giết gã ở ngoại thành để cổ vũ lòng quân. Về sau kể chuyện đến đoạn sử này sẽ là những từ hùng tráng như: "Bái Tử Đình ngoài cửa Long Tuyền chém Khấu Trọng." Ý mượn chuyện giết gã như một hành động "phá phủ trầm chu"¹ để công bố với bản tộc và các bộ tộc khác dũng khí và quyết tâm phản kháng người

¹ "Phá phủ trầm chu": đập nổi phá thuyền. Đây là điển tích thời Tàn Tần - Hán Sở tương tranh, Hạng Vũ vì muốn báo thù cho chú là Hạng Lương nên đã dẫn kỳ binh vượt sông đuổi theo Chương Hàm, sau khi qua sông đã đập nổi (lương thực), đánh chìm thuyền (phương tiện) để tỏ cái ý quyết tử, thề chết không lùi. Khi giao chiến, Hạng Vũ dẫn bọn Anh Bố, Bành Việt, Chung Ly Muội luân phiên xuất kích, đánh liền mười mấy trận, kết quả phá tan quân Tần.

Đột Quyết, cho dù phải hy sinh tới binh tốt cuối cùng, qua đó kích thích ý chí quyết tử của binh tướng, khiến họ chấp nhận vào tử địa để cầu sinh. Nếu tinh thần bất chấp tất cả này của y có thể truyền sang toàn bộ tộc, thêm vào thần thoại Ngũ Sắc thạch và kỳ binh của Cái Tô Văn, nói không chừng thật sự có thể tạo nên kỳ tích, giúp y thay thế người Đột Quyết trở thành bá chủ mới của đại thảo nguyên.

Bái Tử Đình vốn rành rẽ các chiến dịch của Trung thổ, đương nhiên không thể quên cố sự “phá phủ trầm chu” danh truyền thiên cổ. Sau khi giết Khấu Trọng, hắn sẽ không còn đất để xoay chuyển tình thế với Đột Quyết nữa.

Không phải vì đang ở hiểm cảnh mà Khấu Trọng đâm ra nghi thần nghi quỷ, mà là bởi người đưa gã xuất thành là tên hung nhân hai mặt - ngoài sáng là Cung Kỳ, trong tối là Thôi Vọng. Đám thủ hạ sau lưng hắn nếu bỏ quân trang ra, dám chắc toàn là đám thổ phỉ Hồi Hột mình mấy xăm đầy. Ở lãnh địa của Bái Tử Đình, muốn trục xuất gã khỏi Long Tuyền chỉ cần Khách Tố Biệt và một toán thường binh là quá đủ, cần gì phải dùng tới Cung Kỳ và thủ hạ thổ phỉ của y.

Cung Kỳ lắng nghe, rồi quắc mắt, lạnh lùng nói: “Chẳng có ý gì? Thiếu soái không phải ngày đầu tiên ra giang hồ, hắn phải biết lời nói không thể hàm hồ, nếu ảnh hưởng đến danh dự của người khác, càng nên nói rõ.”

Hơn hai mươi tên thủ hạ của y đồng thời siết chặt tay đao, nếu Khấu Trọng trả lời không ổn, bọn chúng sẽ ra tay ngay. Bầu không khí trở nên khẩn trương và sẵn sàng bốc hỏa. Bọn ngự vệ quân đang trấn thủ Chu Tước đại môn cũng nhìn về phía họ, ai nấy mắt lộ hung quang, sát khí đằng đằng.

Khách Tố Biệt đứng cạnh Khấu Trọng, ung dung nói: “Mong Cung tướng quân bình tĩnh. Theo hạ quan thấy chỉ là hiểu lầm thôi. Cảm phiền Thiếu soái giải thích đôi câu để Cung tướng quân khỏi nghi ngại.”

Khấu Trọng nghe thế càng chắc chắn về suy đoán của mình. Chính vì Cung Kỳ và thủ hạ của y ở thân phận “khách khanh” nên Khách Tố Biệt mới dùng thái độ này khuyên Cung Kỳ, nhắc y không cần nóng vội nhất thời, ra ngoài thành hãy động thủ giết Khấu Trọng như lời dặn của Bái Tử Đình.

Giết Khấu Trọng ở cửa cung chỉ là chuyện ân oán cá nhân giữa Khấu Trọng với Bái Tử Đình, hắn sẽ khó ăn nói với Thượng Tú Phương. Giết Khấu Trọng ở ngoài thành lại là điều liên quan đến toàn thể quân dân Long Tuyền, ý nghĩa tượng trưng có sự khác biệt to lớn.

Khấu Trọng còn đang suy nghĩ tại sao Bái Tử Đình dường như không lo gì về số cung tên, thì thấy hai tên ngự vệ dắt một thớt ngựa đi về phía gã. Con ngựa thấy Khấu Trọng lập tức ngược đầu hí vang, giậm vó mừng vui, Khấu Trọng thầm thở dài một hơi, đi tới ôm đầu ái mã Thiên Lý Mộng thật chặt. Bái Tử Đình thật là lợi hại. Y lẳng lẳng một tay khống chế toàn bộ tình thế, bây giờ trả lại Thiên Lý Mộng cho gã, biểu thị Thuật Văn và các huynh đệ người Thất Vi của y đều đang bị Bái Tử Đình bắt giữ, lại còn ngựa quý của Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn nữa.

Khấu Trọng cười ha hả: "Có gì mà giải thích. Nếu Cung tướng quân là người thanh bạch, cần gì phải nghi ngại tại hạ liên tưởng đến ai?" Nói xong phóng lên ngựa, mắt vẫn nhìn Cung Kỳ không chớp.

Đôi mắt Cung Kỳ rùng rục sát cơ, nét mặt lạnh lùng sắt lại lộ vẻ căm hận và tàn nhẫn, y nhếch mép cười khẩy: "Vậy xin mời Thiếu soái lên đường!"

Khấu Trọng biết y đang căm giận vì vẫn chưa trả được thù cho lũ huynh đệ bị bọn gã giết chết ở Sơn Hải quan. Gã bật cười rồi quất ngựa thông dong phóng qua Chu Tước môn.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến cho gã, xưa nay vốn không lạ gì với những sự kiện lớn lao, cũng phải giật mình hoảng sợ. Cả Chu Tước đại nhai chẳng còn một bóng khách bộ hành, cửa tiệm đóng kín mít, binh lính đứng hai bên đường thành hai hàng dài đến tận cửa thành phía nam, thấy Khấu Trọng ra khỏi Chu Tước môn, tất cả đều đồng thanh hô vang như sấm: "Bột Hải tất thắng, Đại vương vạn tuế."

Âm thanh vang rền khắp thành.

Kẻ nhát gan ắt phải rơi xuống ngựa.

Khấu Trọng cảm thấy mình như một tên tử tù bị áp giải ra pháp trường. Nếu không thể thay đổi tình thế này, ra khỏi thành gã chỉ có kết cục là chết.

Cung Kỳ và đám thủ hạ kẹp gã vào giữa, tiếng vó ngựa trỗi lên rầm rập trên Chu Tước đại nhai.

Khách Tố Biệt đứng ở cửa cung kêu lớn: "Thiếu soái bảo trọng, xin thứ hạ quan không đưa tiễn!"

Khấu Trọng thầm cười khổ. Gã không thể nào ngờ Bái Tử Đình lại ngửa bài kiểu như thế này. Bây giờ không thể thực hiện được chuyện đã hứa với bọn La Ý nữa rồi. Nếu gã có thể gặp họ, câu đầu tiên sẽ là bảo họ chạy càng xa càng tốt.

Cung Kỳ thúc ngựa thông thả đi bên cạnh gã, nét mặt nghiêm nghị, chẳng nói nửa lời.

Khấu Trọng cùng lúc vận hành cả chân khí và trí não, khơi dậy đấu chí hòng tìm cơ hội sinh tồn trong tuyệt địa. Bái Tử Đình hiển nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt, Khấu Trọng ta phải đáp trả thế nào đây!

oOo

Từ Tử Lãng lặng lẽ ngoi đầu lên khỏi mặt biển, áp sát vào thân thuyền rồi phóng vọt lên. Sau một cú lộn người, gã đã chui tọt vào cửa sổ khoang thuyền. Dù giữa ban ngày ban mặt, nếu không hết sức chú ý thì đâu thấy Từ Tử Lãng lướt qua trước mặt cũng chỉ tưởng là mình hoa mắt.

Nơi Từ Tử Lãng chui vào có lẽ là khoang riêng của Mã Cát. Gã đưa mắt nhìn quanh, lập tức khẳng định mình không nhầm, không khỏi có chút cảm giác tự hào. Nhờ kiến thức về kết cấu kiến trúc, gã đã tìm đúng căn phòng có cảnh quan đẹp nhất trên thuyền, lại ít chịu ảnh hưởng của sóng biển nhất, đoán ngay là phòng của Mã Cát.

Đây có lẽ là khoang lớn nhất trong thuyền, trước sảnh sau phòng, được ngăn bằng rèm trúc, có trải thảm lông, mọi thứ đều cầu kỳ sang trọng, vàng ngọc rực rỡ, đúng kiểu cách xa hoa ưa thích của Mã Cát.

Tưởng như Mã Cát đã đòi nguyên liệu trưởng của hãn trên lục địa về đây, trên tấm thảm lông thú trải dưới sàn còn đặt một đĩa lớn đầy loại trái cây Mã Cát thích ăn nhất. Giường thì xông hương thơm nức, nồng nặc đến nỗi Từ Tử Lãng suýt nữa muốn ngạt thở.

Từ Tử Lãng nhìn ra ngoài rèm, dọc theo vách sảnh nhỏ xếp một hàng ba chiếc rương lớn bằng sắt, tất cả đều được khóa, chắc chắn bên trong là đồ đặc biệt quý giá, nếu không ai lại đem đặt chúng ở nơi sang trọng như thế này chứ.

Từ Tử Lãng vén rèm bước sang, tránh không đụng vào chiếc rương sắt, ngưng thần nghe ngóng động tĩnh. Khoang này có lẽ nằm ở tầng trên của đuôi thuyền, cho nên phòng và sảnh đều có cửa sổ. Gã chuyển từ cửa sổ trông ra biển qua bên cửa sổ nhìn xuống bến tàu.

Ba chiếc thương thuyền Cao Lệ đang cập bến, nằm đối diện với thuyền của Mã Cát. Từ Tử Lãng biết tám vạn mảnh da dê không phải là con số nhỏ, chiếc thuyền của Mã Cát chở hai vạn mảnh đã nặng nề lắm rồi, cho nên rất có thể sau khi thương thuyền của Cao Lệ dỡ

hàng xuống, sẽ bốc tám vạn mảnh da dê này chở về Cao Lộ. Xem ra đây là vụ giao dịch hàng đổi hàng.

Dỡ hàng và xếp hàng cần nhiều thời gian, vả lại hải thuyền của Cao Lộ đã trải qua một hành trình dài, chống chọi với sóng gió, đương nhiên phải bổ sung lương thực, nước uống và sửa chữa ít nhiều, trong ngày hôm nay chắc chắn sẽ không khởi hành được.

Tôn Sương Hoa, Mã Cát và một người Cao Lộ có vẻ như chỉ huy đoàn thuyền đang to nhỏ nói chuyện, chốc chốc ngẩng đầu lên nhìn trời. Vì cách khá xa nên Từ Tử Lăng cũng không nghe được họ nói gì. Gã biết bọn họ là chuyên gia quan sát thiên tượng thời tiết, bèn lưu ý nhìn lên, phát giác mây trên trời di chuyển nhanh hơn trước, mây xám đã thay thế mây trắng, dần dần che kín mặt trời, chắc là gió mưa sắp kéo tới.

Từ Tử Lăng cười thầm, chuyện gì cũng có mặt lợi và mặt hại. Bái Tử Đình chọn lập quốc vào mùa mưa để có lợi trong việc giữ thành, nhưng mưa bất ngờ kéo tới không đúng lúc sẽ làm chậm tốc độ chuẩn bị chiến tranh của y.

Quả nhiên Mã Cát nói với thủ hạ: "Sắp mưa rồi! Ngừng bốc hàng."

Từ Tử Lăng thầm nhủ đã đến lúc phải đi. Khi gã quay lại, nơi đây sẽ thành bãi chiến trường đầm máu. Bởi muốn lấy lại tám vạn mảnh da dê, bọn gã không còn cách nào khác.

"Âm!"

Thoạt tiên là một tia chớp rạch toang bầu trời phía xa xa, tiếp đó đến tiếng sấm nổ đinh tai. Trong phút chốc, mây đen từ chân trời kéo tới cuộn cuộn giăng kín cả vòm trời.

Tình thế trên bến tàu tức thì nhốn nháo hẳn lên. Bọn cước phu theo lệnh của Mã Cát vội vàng chuyển số hàng chưa kịp bốc lên thuyền vào kho. Tôn Sương Hoa và Mã Cát theo bước gã Cao Lộ nhân lật đặt chạy lên một chiếc thương thuyền Cao Lộ.

Từ Tử Lăng mau chóng bỏ đi.

oOo

Khấu Trọng vừa điều tức vừa suy nghĩ xem có những cao thủ nào chờ đợi gã ở ngoài thành? Phải chăng lại là đích thân Bái Tử Đình và Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà?

Bái Tử Đình lần này đã tính toán rất kỹ. Nghe Hồ Diên Kim nói rằng Khấu Trọng yêu quý ngựa như mạng của mình, cho nên y đặc biệt trả lại Thiên Lý Mộng cho gã, khiến gã không thể nào bỏ mặc ái cầu, dùng khinh công thân pháp luồn lách vào khu dân cư để thoát thân. Nếu như thế, Bái Tử Đình muốn giết gã phải tốn nhiều thời gian và nhân lực, lại còn không thể tạo được hiệu ứng chấn động oanh liệt như ý muốn.

Bởi vậy, nếu gã muốn thoát thân cùng Thiên Lý Mộng, chỉ có thể đợi ra khỏi cung mới tính.

Khấu Trọng cảm thấy máu thịt của Thiên Lý Mộng đã hòa làm một với gã. Muốn gã bỏ mặc con ngựa trung thành nhất nhất với mình, để nó rơi vào cảnh bị người ta chém giết để tiết hận thì cho dù gã có thể thoát chết cũng không chịu làm vậy. Có chết thì cùng chết.

Cửa nam thành đã ở trước mắt.

Cung Kỳ mặt vẫn tro tro dong ngựa đi bên cạnh gã, binh sĩ hai bên reo hò, trong mắt ai nấy đều bắn ra tia nhìn cuồng nhiệt, chắc chắn họ sẽ hy sinh tính mệnh vì Bái Tử Đình.

Khấu Trọng dần dần bình tĩnh, gạt bỏ chuyện sinh tử, đi vào cảnh giới 'tĩnh trung nguyệt'. Đột nhiên gã cảm giác thấy thân thể Cung Kỳ có vẻ bất an, đồng thời ngược nhìn lên trời.

Khấu Trọng cũng nhìn vội lên trời, cười rộ: "Đại vương nói không sai, tháng tư quả nhiên là vào mùa mưa của Long Tuyền."

Bầu trời mau chóng xám xịt lại.

Cung Kỳ nhìn gã, hai mắt lộ hung quang, rồi đảo qua đảo lại, xem ra đang do dự, không biết có nên thay đổi, giết luôn gã ở trong thành hay không. Nếu đúng lúc Khấu Trọng ra khỏi thành mà trời đổ mưa to gió lớn, thì không chừng gã sẽ có thể phá vây thoát thân.

Khấu Trọng thầm kêu không ổn, nếu để Cung Kỳ kịp thời ra lệnh đóng cửa thành thì gã sẽ chết chắc, bèn vội nói: "Cung huynh chẳng phải người Hồi Hột sao? Tại sao chịu làm việc cho Bái Tử Đình, lại còn cải trang thành Thôi Vọng giúp y giết người cướp của?" Không phải gã muốn chọc giận đối phương, mà là muốn làm cho y phân tâm, không thể quyết định được có nên ra lệnh đóng cửa thành hay không.

Bọn tiền thủ đứng chặt trên thành lâu ở hai bên cửa thành, ngay cửa thành cũng trùng trùng thủ vệ, trong tình huống đó Khấu Trọng dù là cao thủ bậc nào cũng khó lòng xông ra ngoài. Nhưng nếu có mưa lớn, cơ hội thoát thân của Khấu Trọng sẽ tăng lên đáng kể.

Cung Kỳ quả nhiên bị nhiều loạn suy nghĩ, nổi giận nói: “Nếu Thiếu soái không có bằng chứng xác thực...” Khấu Trọng cắt lời: “Hà hà! Như vậy chúng tổ lão huynh có tội giết mình. Nếu không có gì phải mắng ta nói nhảm, lại tỏ ý không hiểu lời của ta. Hà hà! Chẳng qua lão huynh đang thắc mắc ta dựa vào cái gì để biết huynh là Thôi Vọng, cho nên mới luôn mồm đòi hỏi, con bà nó, bằng chứng xác thực. Thật buồn cười chết đi được!”

Gã nói một thôi một hồi, chính là vì muốn Cung Kỳ không thể nghĩ sang chuyện khác. Thủ hạ của Cung Kỳ mất lộ hung quang, nhưng vì Cung Kỳ chưa ra lệnh nên vẫn án binh bất động.

Luận về tài trí, Cung Kỳ kém Khấu Trọng một bậc, Khấu Trọng như con sâu trong bụng y, mỗi lời mỗi chữ đều nói đúng suy nghĩ của y, khiến y có cảm giác khó chịu như bị lột trần trước mặt thiên hạ, nhất thời y quên cả trời sắp mưa, lạnh lùng nói: “Sắp chết đến nơi mà còn nhiều lời, người...”

Lúc này đã đến cửa thành, chỉ cần vượt qua ba trượng môn đạo nữa là đã ra đến ngoài thành. Bọn thành vệ vốn đứng dàn hàng ngang trước cửa thành bây giờ tản sang hai bên.

Khấu Trọng thầm nhắc lại mấy chữ “Sắp chết đến nơi.” Cuối cùng thì y đã tiết lộ bí mật. Thành công đã ở trước mắt, gã đòi nào chịu để đối phương có thời gian suy nghĩ, bèn ngắt lời y, tiếp tục bịa chuyện: “Có phải Hồ Diên Kim đang đợi ta bên ngoài không? Không ngờ Đại vương lại cho tiểu đệ một cơ hội, tại hạ phải cắt phứt cái đầu thối của y xuống mới được.”

Cung Kỳ lại ngạc nhiên, đến lúc này mới biết Khấu Trọng đã hiểu được âm mưu, giật mình liếc nhìn trời, quát lớn: “Đóng cửa!”

Đúng lúc y phát ra mệnh lệnh quyết định sinh tử tồn vong của Khấu Trọng, một tia điện quang đột nhiên xuyên phá bầu trời mây đen mù mịt, tiếng sấm nổ đinh tai át cả giọng của Cung Kỳ, chỉ có một mình Khấu Trọng nghe thấy tiếng của y.

“Ầm! Rào rào!”

Cuông phong nổi lên, mưa rơi sầm sập, sấm chớp đùng đùng, trời đất đen kịt, khí thế bạo liệt chẳng kém gì cơn giông hôm qua.

Khấu Trọng thầm nhủ sinh tử thành bại là ở khắc này. Nhân lúc hỗn loạn, gã tung cả hai chân đá hai cú hiểm ác vào bụng ngựa của Cung Kỳ và thủ hạ của y, đồng thời truyền chân khí vào Thiên Lý Mộng, thi triển thuật nhân mã như nhất phóng ra cửa thành, miệng quát lớn: “Mưa lớn rồi! Mau tránh mưa!”

Cung Kỳ bên trái và tên thổ phỉ bên phải, cả người lẫn ngựa té xuống, lại thêm mưa gió bão bùng, cả toán quân áp giải Khấu Trọng lập tức rối loạn, không ai biết chuyện gì xảy ra.

Cung Kỳ bật dậy quát lớn: “Chặn y lại!”

Đáng tiếc lại một tiếng sấm át hẳn tiếng hô của y.

Lúc này Khấu Trọng đã thúc ngựa đến cửa thành.

Ánh chớp chói lòa, ai nấy đều lóa mắt, không nhìn thấy gì nữa.

- o O o -